

အချစ်သစ်ပြတိုက်
မေဠင်း

ဒုတိယအကြိမ်

သရုပ်ဆောင်ဒွေးတို့၊ လနီးမောင်နှံနှင့်အတူ

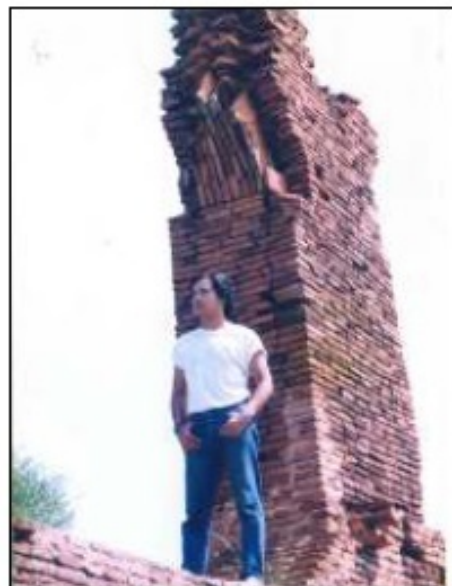

ဂျပန်သို့ ရောက်စဉ်အမှတ်တရ

လီသူး တိုင်းရင်းသူ/သားများနှင့်အတူ

အဆိုတော် မင်းမင်းလတ်တို့
ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ

**“အသံသစ်ပြတိုက်” ပြန်လည်ထုတ်ဝေရန်အတွက်
ဆွေးနွေးနေစဉ်**

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာစာ

ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့ နှစ် ၃၀ စာ ဘဝခရီးတစ်ပိုင်းကို ကျွန်မလိုသလို ရွေးချယ်ရေးတဲ့ အသံသစ်ပြတိုက်က ခုဆို နှစ် ၂၀ ကြာခဲ့ပြီ။ တကယ်တော့ ဇော်ဝင်းထွဋ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်မရေးသင့်တယ်လို့ထင်တာမှန်သမျှ အသံသစ်ပြတိုက်ထဲမှာ ခင်းကျင်းပြီးသားပါ။ ဇော်ဝင်းထွဋ်အကြောင်း အကျဉ်းဆုံးပြောပါဆိုရင် ဇော်ဝင်းထွဋ်ဟာ သူရွေးချယ်ရာလမ်းကို အဝီပြင်ဆုံးဖြစ်အောင် ဖောက်သူ...ပြီး သူဖောက်တဲ့လမ်းကို တ

စိုက်မတ်မတ် လျှောက်သူ ... သူဖောက်တဲ့လမ်းကို လိုအပ်သလို မွမ်းမံ ထိန်းသိမ်းအလှဆင်သူ... သေချာနေတာက လမ်းဆုံးထိလျှောက်ရမယ့် တာဝန်ကို ကျေလိုသူ။ ပြီးတော့ရော... အဲဒီလမ်းပေါ်လျှောက်လိုသူတွေ ကို ကြိုဆိုခေါ်ယူသူ...။ ဒါဆို ရပြီ။

အသံသစ်ပြတိုက်ကို ပြန်ထုတ်မှာဆိုတော့ ပထမဆုံးသတိရမိတာက ၁၉၉၄ ခေတ်ကာလထဲတုန်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ စိစစ်ရေးရဲ့အဖြစ်အ တောက်တွေ။ မှတ်မိသလောက် ပြန်ထည့်မယ်လို့ စဉ်းစားပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် တိတိကျကျ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ မရှိတော့။ ဒါကြောင့် စာအုပ် ထဲ ကွက်တိပြန်ထည့်မှာထက် သူ့အကြောင်းဖြည့်ချင်တဲ့ ဒီလိုမွမ်းမံ စာစု ထဲပဲ ထည့်ရေးတာ ပိုလှမယ်လို့ ထင်ပြန်တယ်။

အဲဒီတုန်းက ဇော်ဝင်းထွဋ်က ဆံပင်ရှည်ထားဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြတာ... စိစစ်ရေးက ဖြတ်တောက်ပါတယ်။ သူက ပြောပြဖူး တယ်...။

ဆံပင်ရှည်တွေနဲ့သီချင်းဆိုပြီဆို အဲဒီဆံပင်တွေထဲက အားတစ်ခုကို ခံစားရတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဟိုး ရှေးပုဂံခေတ်ကစစ်သည်တွေ စစ်တိုက် တဲ့အခါ သူတို့ဆံပင်တွေကို ဖြည်ချလိုက်ပြီး ငြာသံပေး တိုက်ခိုက်ကြ တယ်လို့ မှတ်ထားဖူးတော့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို ခံစားရသလိုပဲ...။ ဒါနဲ့ ဆံပင်ရှည်ကို မက်မက်မောမောထားဖြစ်တာ။ အဲဒီလိုမျိုး သူပြော ဖူးတာကို စိစစ်ရေးကဖြတ်ခဲ့တာ မှတ်မိတယ်။

နောက်မှတ်မိတာက ဂန္ထဝင်စိမ်းနဲ့ ကောင်းကင်မေမေ သီချင်းတွေ ကို တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အားအင်ပေးတဲ့နိမိတ်ပုံတွေပါတယ်လို့ လူငယ်တွေက ခံစားကြကြောင်း ရေးမိတဲ့ ကျွန်မရဲ့မှတ်ချက်စာကြောင်း တွေ အဖြစ်ခံရတယ်။

၁၉၈၈ နောက်ပိုင်း လူငယ်တွေရဲ့ မွန်းကျပ်တဲ့ခံစားချက်တွေကို ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်းရောခံသီချင်းတွေက အော်ဟစ်ဖောက် ထုတ်စရာ ထွက်ပေါက်လိုဖြစ်စေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်လေးတွေလည်း အဖြတ်ခံခဲ့ရတာ မှတ်မိပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက အသံသစ်ပြတိုက်စာအုပ်ဟာ ခေတ်ဟောင်းစာအုပ် ထုတ်ဝေရေး လောကသေးသေးလေးထဲ ခပ်မှိန်မှိန်ပဲ လင်းခွင့်ရခဲ့တယ်။ စာအုပ်အပြင်အဆင်လေးလည်း ချို့တဲ့ခဲ့...။ ကျွန်မရဲ့ အချိန်မပေးနိုင်မှုနဲ့ ထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်တိုက်တို့ကြား အဆက်အသွယ်ကွာဟမှုတွေကြောင့် စာအုပ်လေးက စိတ်တိုင်းကျ မလှပခဲ့။ ဒါနဲ့ ခုတော့ နှစ် ၂၀ ကျော်ကြာ ပြီးမှ ဝေမျူးသွင်ရဲ့လှုပ်နှိုးမှု၊ ကိုညီထွဋ်ရဲ့ အားတက်သရောကူညီမှု၊ ကျွန်မရဲ့ အသံသစ်ပြတိုက်လေးကို ပြန်လည်သစ်လွင်စေလိုမှုတွေ အတူ စုစည်းခဲ့ပြီ။ တစ်ကျော့ပြန် အသံသစ်ပြတိုက်လေး အစွမ်းကုန်လှဖို့...။

★

ဇော်ဝင်းထွဋ်ပရိသတ်တချို့က ကျွန်မကိုပြောတယ်။ ၁၉၉၄ နောက်ပိုင်းကိုရော မရေးတော့ဘူးလားတဲ့။ ကျွန်မက ပြောလိုက်ပါတယ်။ ရေးဖို့လိုလို့လား...လို့။ ကျွန်မ အပေါ်မှာ ပြောခဲ့သလို...ခုချိန် ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်ကောက်ကြောင်းကို ကျွန်မတို့ မြင်နေရပြီ။ ဂီတအနုပညာအတွက် သူဘယ်လောက်လုပ်ပြီးပြီလဲ။ ဘာတွေလုပ်ထားသလဲ။ ဘယ်လောက် အောင်မြင်သလဲ ...ဘယ်လောက် မအောင်မြင်ဘူးလဲ။ ကျွန်မတို့ရှေ့မှာ အထင်ကရတွေ တွေ့နေရတာပဲ။ ခုထိ သူ့ပရိသတ်တွေရှေ့မှောက်မှာ သီချင်းများစွာ...သီချင်းဆိုပွဲများစွာ သူဆိုနေဆဲ...ဆိုနေရဆဲ။ ပရိသတ်တွေရဲ့ အချစ်တွေ...လက်ခုပ်သံတွေ သူ့အနားမှာ ဝေနေဆဲ။ ဂီတအနုပညာနဲ့ မဝေးတဲ့အလုပ်တွေနဲ့ကျင်လည်ဆဲ။ သူ့

လက်တွေ့ဘဝကို ဂီတနဲ့သာဖြတ်သန်းဆဲ။ ဘာများ ထပ်ရေးပြဖို့လိုမလဲ။ ကျွန်မအတွက်တော့ ၁၉၉၄ ထုတ် အသံသစ်ပြတိုက် နောက်ပိုင်းမှာ ဇော်ဝင်းထွဋ်ကို ထပ်ရေးစရာ အထင်ကရ အတက် အကျ၊ အနိမ့်အမြင့် တွေမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ သူစိုက်နေကျမှတ်တိုင်တွေ ဆက်လက်ထူမတ်ဆဲ...။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ဂီတ သက်တမ်းပဲ နှစ် ၃၀ ကျော်ခဲ့ပြီ။ တစ်ကိုယ်တော် အယ်လ်ဘမ် တွေ ၃၀ ကျော်နဲ့ အတွဲခွေ...လက်ရွေးစင် ခွေတွေပါ ထည့်ပြောရင်တော့ ရာကျော်ပြီပေါ့။ ခုထိတိုင် အဲဒီလို မှတ်တိုင်တွေ တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် စိုက်နေဆဲ..။ ဂီတအနုပညာနဲ့ ဆက်စပ်လို့သာ အသက်မွေးရှင်သန်ဆဲ...။

*

ဂီတသက် နှစ် ၃၀ ကျော်တိုင် သူ့ပရိသတ်...သူ့သီချင်းတွေ ရှင်သန်ဆဲ... သူ့ရဲ့ဒီနေ့တွေက လင်းပြက်ဆဲ ..သူ ဂီတနယ်ထဲမှာပဲ အလုပ်များစွာလုပ်ဆဲ ...အဆိုတော်ဂီတသမားတစ်ယောက်အတွက် သူ ဂီတဝန်းကျင်ထဲမှာပဲ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေဆဲ ဆိုတာကပဲ သူ့သမိုင်းသူ့ပြတိုက်အတွက် အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား။ ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့။ ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့ သမိုင်းတစ်ခု...ပြီးတော့ အသံသစ်တစ်ခုရဲ့ ပြတိုက်ဖြစ်ပြီ။

မေငြိမ်း

၁ ဇွန် ၂၀၁၆

*

နိဒါန်း

"ကောင်းကင်မှာ ငါပျံသန်းရာလည်း
ငှက်တွေကြားမှာ သိမ်းငှက်လိုနေချင်
သစ်တောယံမှာ ငါကျက်စားရာလည်း
တောကောင်များအလယ် ခြင်္သေ့မင်းဖြစ်ချင်
အိုး...လောကသား နိုင်တာကစ
အရုံးများက သေချာသွား
အားကြီးမှ နေသာထိုင်သာရှိတာ လက်တွေ့
ပထမဆု ရယူဖို့ဟေ့"

မီးရောင်စုံကြားက စင်မြင့်ပေါ်မှာ သူကလည်း တကယ့်သိမ်းငှက်လို
ရဲရင့်ဟန်အပြည့်နှင့် ခုပဲတောင်ပံဖြန့်ကာ ဟိုးကောင်ကင်အမြင့်ဆီ ဝဲပျံ
တက်သွားတော့မလို ရှင်သန်တက်ကြွလို့။ သီချင်းသံကလည်း အားနှင့်
မာန်နှင့် ပေါက်ကွဲလို့။ ခန္ဓာကိုယ် စည်းချက်နှင့်အညီ အားနှင့်မာန်နှင့်
ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလို့။ ထူးခြားသည်ကတော့ သူ့ဆံပင်ရှည်တွေပဲ
ဖြစ်သည်။ ချွေးစက်တို့ဖြင့်နက်ပြောင်နေသော ဆံပင်တွေက စည်းချက်
အကျနှင့်အညီ ရိုက်ခတ်လို့။ အဲဒီ ဆံပင်များကိုက အားမာန်တွေပါနေ
သလို...။

ကျွန်မအနေနှင့် အဲဒီဆံပင်တွေနဲ့၊ အဲဒီအမူအရာတွေနဲ့၊ ပေါက်ကွဲ

အက်ရှသော အသံနှင့် ရင်ထဲကို ဖောက်ဝင်လှအောင်ပြင်းပြသော ဂီတ သံစဉ်တို့၏အင်အားကို အပြည့်အစုံ ဖော်ထုတ်ပြနိုင်မှပဲ သူ့ရဲ့သရုပ်က ပီပြင်တော့မည်။

"ရာဇဝင်အား ရေးသားနေတယ်

လူတွေကို ဆိုးကျိုးတစ်ခုခု ပေးဖူးသလား

ရာဇဝင်အား ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်

ငါ ဘာကောင်လဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ဦး"

ဟူသည့် သီချင်းထဲကလိုပင် ...လူတစ်ယောက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ(ဘဝ၊ အရည် အချင်း)ကို လေ့လာနိုင်ဖို့အတွက် ရာဇဝင်ကို အဓိကကြည့်ရမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ပေါက်ကွဲသံစဉ်သီချင်းများကို အနုပညာအယူသီးသမားတချို့က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်နေကြချိန်မှာ သူက ပေါက်ကွဲသောသီချင်းများကို လမ်းတစ်စင်းစာ ဖြစ်အောင်ခင်းခဲ့ရသည်။ အဲဒီလမ်း ခိုင်မာမြေ သိပ်ရန် နှစ်အတန်ကြာကြိုးစား ဆောက်တည်ခဲ့ရသည်။ လူအတော်များများက လှိုက်လှဲကြိုဆိုမရှိခဲ့သော သူ့အသံအက်ကွဲကွဲဖြင့် သီချင်းများစွာကို သူ့ရင်ထဲမှ ဖောက်ထုတ်သီဆိုခဲ့သည်။ မြေတွေ အထပ်ထပ်ဖို့လို့။

မာကျူရီည...

လမ်းသစ်...

ကြယ်တံခွန်...

အချစ်စွမ်းအင်...

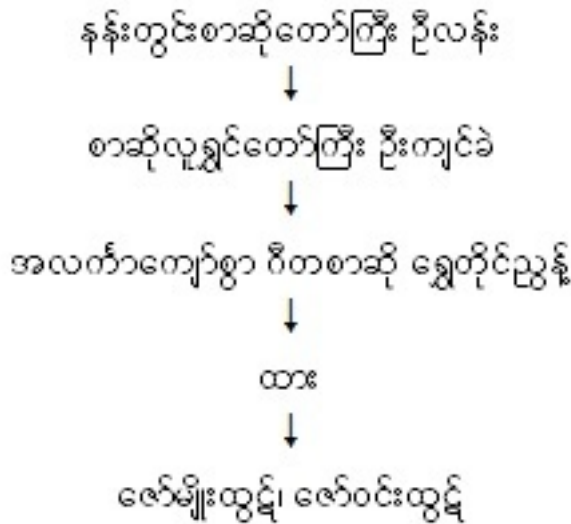
အကောင်းဆုံးတေးများ...

မှတ်မှတ်ရရ 'အကောင်းဆုံးတေးများ' သီချင်းခွေကျမှပဲ သူ့ကို လူတွေက 'ဇော်ဝင်းထွဋ်'ဟု ထုတ်ဖော်ချီးကျူးဖို့ လက်ခံလာကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ သူ့ကြိုးစားအားထုတ်မှု၏ ရလဒ်ပဲဖြစ်သည်။ သူကတော့

"ကျွန်တော်အနေနဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို ကြိုးစားပြီး တကယ်ရင်နဲ့ ရင်းပြီး လုပ်ခဲ့တာပဲ။ အောင်မြင်ချင်လွန်းတဲ့ ဆန္ဒမျိုး၊ လောဘမျိုးတွေ မရှိခဲ့လို့ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဆုံးရှုံးတာတို့ အောင်မြင်တာတို့ဆိုတာတွေကို ထူးပြီးမခံစားခဲ့ရပါဘူး။"

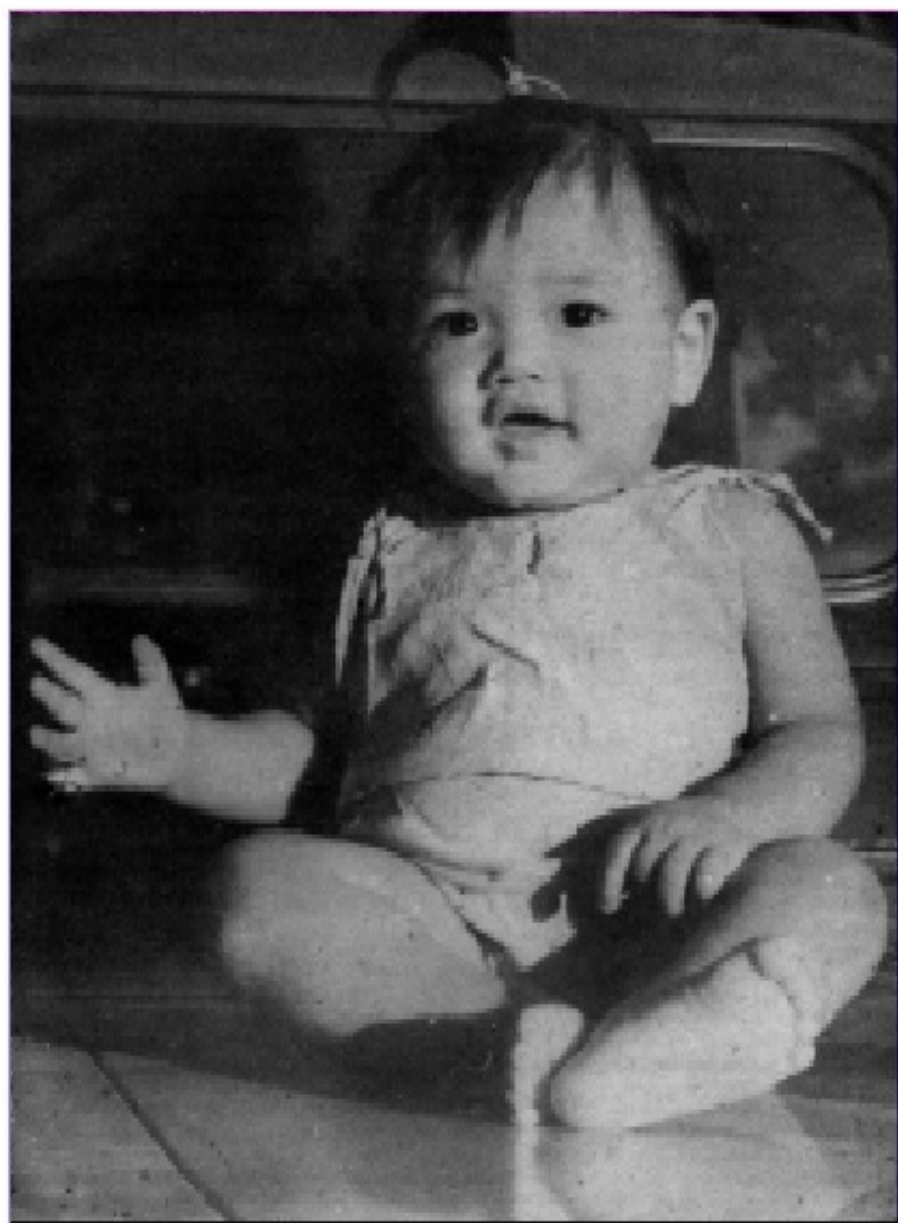
တကယ်တော့ သူက အောင်မြင်ခြင်းတွေအတွက် သက်သက်မွေးဖွားလာခဲ့သူလိုပဲဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝကိုက အောင်မြင်ခြင်းပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ဖြစ်တည်ခဲ့၏။ မျိုးရိုးကိုကလည်း အောင်မြင်ထင်ရှားသည့် အနုပညာမျိုးရိုး၊ မျိုးဆက်စစ်စစ်ဖြစ်ခဲ့၏။

သူ့အဖိုး၏အဖိုးက ကုန်းဘောင်ခေတ် နန်းတွင်းစာဆိုတော်ကြီးအဖြစ်ထင်ရှားကာ ထိုစဉ်ကတည်းက သီချင်းကြီး၊ သီချင်းခန့်များ ရေးဖွဲ့ခဲ့သူ နန်းတွင်းစာဆိုတော်ကြီး ဦးလန်းဖြစ်ပြီး၊ ထိုအဘိုး၏သား(အဖိုး၏အဖေ)က ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းပိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည့် လူရွှင်တော်စာဆို ဦးကျင်ခဲဖြစ်သည်။ ထိုဦးကျင်ခဲမှ အလင်္ကာကျော်စွာ ဂီတစာဆိုရွှေတိုင်ညွန့်ကို မွေးဖွားခဲ့ပြီး အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေတိုင် ညွန့်မှသည် ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ မျိုးရိုးကိုဆက်ပေးသည့် မိခင်ဖြစ်သူ အဆိုတော် 'ထား'ကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ဖခင်မှာလည်း သူ၏အတတ်ပညာအရာတွင် ထင်ရှားအောင်မြင်သော 'ဒေါက်တာကြည်ခင်' ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ် ဇော်ဝင်းထွဋ်သည် အနုပညာမျိုးရိုး၊ ဂီတမျိုးရိုးစစ်စစ်မှ ဆင်းသက်လာသူပဲဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ထား၏အစ်ကိုမှာ 'မျိုးဆက်'ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားသော အဆိုတော်ဖြစ်ပြီး၊ အဖိုးဖြစ်သူ ရွှေတိုင်ညွန့်၏အစ်ကိုမှာ ဇာတ်မင်းသားကြီး ဦးကျော်အုံးလှိုင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အနုပညာမျိုးရိုးစစ်သည်ဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအနုပညာဗီဇအမွေကို ဇော်ဝင်းထွဋ်က လက်ခံနိုင်ခဲ့ ...ထိန်းသိမ်း နိုင်ခဲ့... ပျိုးထောင်နိုင်ခဲ့တာ။ ယင်းတွင် ချန်လှပ်ထား၍မရသောသူမှာ ဇော်မျိုးထွဋ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ရာဇဝင်တွင် ဇော်မျိုးထွဋ်ကလည်း ရေသောက်မြစ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ငယ်ဘဝနှင့်ဗီဇ

၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့(အင်္ဂါနေ့)တွင် ဇော်ဝင်းထွဋ်ကို ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးတွင် မွေးဖွားချိန်၌ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၅ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့တွင်ပင်မွေးဖွားခဲ့သော ဇော်မျိုးထွဋ်က အသက်နှစ်နှစ်မပြည့်သေး။ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က တစ်နှစ်နှင့်လေးလသာ အသက်ကွာ၏။

ထိုအခါ တကယ်တမ်း အစ်ကိုကြီးနှင့်ညီလေးဖြစ်သော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်က အသက်သိပ်မကွာတော့၊ သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ အတူတူကြီးပြင်းခဲ့ကြရသည်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုကတော့ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆော့ကစားလျှင် အကြမ်းပတမ်းသတ်ကြ၊ ပုတ်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြသော ဓလေ့ရှိပါလျက် သူတို့ညီအစ်ကိုကတော့ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ခဲ့ကြဘူးပေ။ အရပ်လုခြင်းမျိုးပင် မရှိခဲ့ကြဟု ဆိုသည်။

"ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက သိပ်ကြမ်းတာ...ဝုန်းဒိုင်းကျဲအောင် ဆော့တာ။ အဲဒီတော့ ကိုထွဋ်ကို သွားပြီးFight လည်း ကိုထွဋ်က ပြန်Fight တော့ ဘယ်ရန်ဖြစ်မလဲ။ ကိုထွဋ်က သိပ်အေးပြီး ကျွန်တော့်အပေါ်သည်းခံတာ"ဟု ဇော်ဝင်းထွဋ်က ပြောသည်။

ဇော်မျိုးထွဋ်က အမြဲလို ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သောမျက်နှာထားနှင့် ခပ်အေးအေးနေတတ်သည်။ စကားပြောလျှင်ပင် လေသံက အေးဆေးညင်သာ၏။ ဇော်ဝင်းထွဋ်ကတော့ စကားပြောလျှင်လည်း အားပါးတရ ပြောတတ်ပြီး အမြဲ ဖျတ်လတ်သွက်လက် လှုပ်ရှားနေတတ်သည်။

သူတို့၏ မိခင် 'ထား'ကတော့

"သားကြီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ဘာသာပုံပြင်လို၊ ကာတွန်းလို စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်ပြီး ငြိမ်နေတတ်တာ။ သားငယ်လေးကကျတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကရာတေး ကစားတယ်။ ပန်းချီရေးပြီး ပါးစပ်က နေ ဇာတ်လမ်းတွေလျှောက်ပြောရင်း တစ်ယောက်တည်း ကစားတယ်။ ဒီတော့ ငယ်ငယ်ကလေးက ငယ်ငယ်ကတည်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေ တတ်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့"ဟု ပြောပြသည်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဂီတအနုပညာကို ချစ်ကြပုံချင်းတွင် တူသော်လည်း ဇော်ဝင်းထွဋ်ကမူ အနုပညာရပ်တော်တော်များများကို စိတ်ဝင်စားတတ်သူဖြစ်သည်။

ဇော်ဝင်းထွဋ်က ငယ်စဉ်ကပင်ပန်းချီရေး၏။ ကဗျာလည်း စပ် ချင်၏။ ကလေးသဘာဝ အရပ်တွေ၊ ပုံတွေ ရေးရင်းနှင့်ပင် စကားပြော ရင်း ဇာတ်လမ်းတွေ ဖန်တီးတတ်သူလည်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် တော့ ဇော်ဝင်းထွဋ်ထံမှာ ရသဆိုင်ရာတွေ၊ အနုပညာရပ်တွေကို ဖန်တီး လိုသည့်ဗီဇစိတ် ရှိသည်ဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ရသတွေ၊ အနုပညာတွေကို ဖန်တီးလိုသည့်ဗီဇစိတ်က ထိုအနုပညာတွေ၊ ရသတွေ ကို ခံစားတတ်ခြင်းတွင်ပင် အခြေခံပါသည်။

ထိုအခါ ဇော်ဝင်းထွဋ်ကို အနုပညာခံစားတတ်သူ၊ ပြီးတော့ မျှဝေ ဖန်တီးလိုသူဟုပင် ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ ထိုဗီဇကို အသက်လေးနှစ်ပင် မပြည့်သေးသည့် မူကြိုကျောင်းသားဘဝမှာ ကတည်းကပင် တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ မန္တလေးမြို့ ထွန်းလှဟိုတယ်အနီးရှိ အစိုးရမူ ကြိုကျောင်းမှာ ဇော်ဝင်းထွဋ်က မူကြိုကျောင်းသားဖြစ်၏။ ထိုကျောင်း မှာက ကလေးများအတွက် ပန်းချီပြိုင်ပွဲ၊ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲ၊ ကဗျာရွတ် ပြိုင်ပွဲတွေကို နှစ်စဉ်ကျင်းပပေးလေ့ရှိရာ ထိုနှစ် ၁၉၆၈ခုနှစ် ပန်းချီပြိုင်ပွဲ နှင့်သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲတို့တွင် ဇော်ဝင်းထွဋ်က ပထမဆုများစွာကို ရရှိခဲ့ပေ သည်။ ထိုပြိုင်ပွဲများကို အကဲဖြတ်သူများမှာလည်း ထင်ရှားသော ပန်းချီဆရာကြီးများ ဖြစ်သည်။

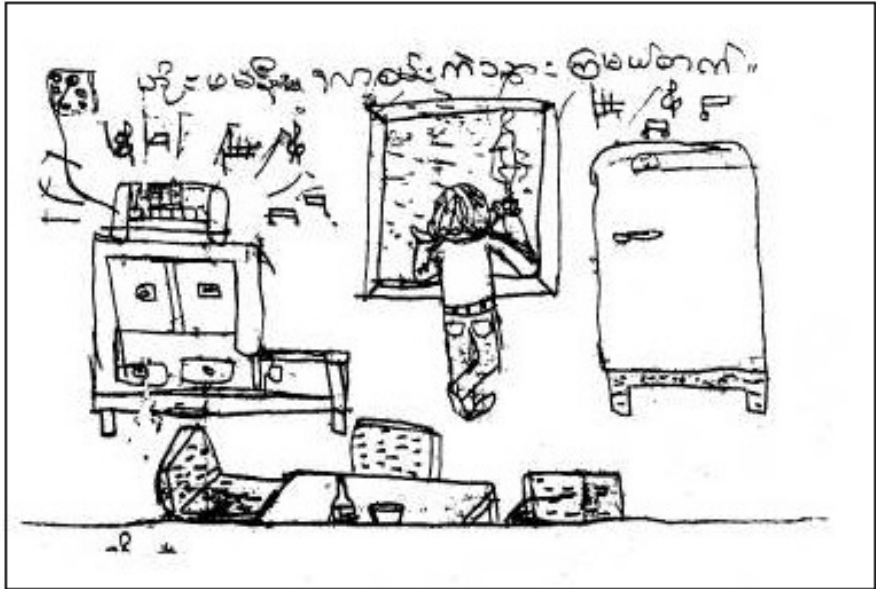
ပန်းချီပြိုင်ပွဲတွင် လက်ချောင်းများကို ဆေးထဲနှစ်၍ စိတ်ကူးတည့် ရာရေးဆွဲရသော လက်ချောင်းပန်းချီပြိုင်ပွဲ၊ ရုပ်ပုံကားချပ်များ၌ လိုက်ဖက်သင့်လျော်ရာ အရောင်ဖြည့်ရသည့် ဆေးရောင်ခြယ်ပြိုင်ပွဲနှင့် မိမိစိတ်ကူးရရာပုံတို့ရေးဆွဲရသည့် စိတ်ကူးပန်းချီပြိုင်ပွဲတို့ ပါဝင်၏။ ထို ပြိုင်ပွဲအားလုံးမှာ ဇော်ဝင်းထွဋ်က ပထမဆုချည်းရခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တော့ အဆိုပြိုင်ပွဲတွင်လည်း ဇော်ဝင်းထွဋ်ကလေးက ပထမ ပင်ရ၏။ ထိုအခါ ပထမဆုအများဆုံးရသူအဖြစ် ကျောင်းက 'တံခွန်စိုက် ဆု'ပင် သက်သက်ချီးမြှင့်ရသည်။ စင်စစ် အသက်လေးနှစ်သာရှိသေးသ ည့် ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ အလွန်ထူးခြားသော ဗီဇနှင့်အောင်မြင်မှု သာ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသည် ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ပန်းချီအနုပညာဗီဇနှင့် သီချင်းဝါသနာ ဗီဇ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အဘိုးဖြစ်သူ လူရွှင်တော်ကြီး ဦးကျင်ခဲ၏ပန်းချီ ဗီဇအမွေနှင့် ဖခင်နှင့်မိခင်တို့၏ ဂီတအနုပညာဗီဇအမွေတို့ကို ဇော်ဝင်း ထွဋ်က ဆက်ခံနိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အနုပညာမှာ စွယ်စုံနီးပါးဗီဇပါသော ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ဗီဇက ထိုမျှနှင့် သရုပ်မပေါ်နိုင်ပါ။ ဇော်ဝင်းထွဋ်က သူတို့၏ စာဆိုမျိုးရိုးဗီဇ

အတိုင်း ကဗျာအမွေကိုပါ ယူနိုင်ပြန်သူလည်း ဖြစ်နေသည်ကိုပါဖော်ပြမှ
ပဲ သရုပ်ပေါ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ ငယ်လက်ရာ ကာတွန်း

မှတ်မှတ်ရရ ဇော်ဝင်းထွဋ်အသက်ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော် ၁၉၇၁ ခု
နှစ်လောက်မှာ မိသားစုအပျော်ခရီးဘုရားဖူးထွက်ရာ ပုပ္ပါးသို့အရောက်
မျောက်များကိုအစာကျွေးစဉ် ဇော်ဝင်းထွဋ်က ကဗျာတစ်ပါဒ်ချိုးလိုက်
သည်ကို မိခင်ဖြစ်သူက မှတ်ထားလိုက်ဖူးသည်။ ထိုကဗျာချိုးကလေးက

"ငှက်ပျောသီး သုံးဖီး

မျောက်ကို ကျီး" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ အသက်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်၏ ကဗျာဗီဇက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပင် ကာရန်ကိုနားလည်သည်အထိ ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်သည်အထိ စပ်ဆိုနိုင်သော ဉာဏ်ရည်မမီသော်လည်း ကာရန်သဘော၊ အသံသဘောကို နားလည်နေသည်ကိုက ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ကဗျာဗီဇဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ဇော်ဝင်းထွဋ်က မှတ်ဉာဏ်မှတ်သားလည်း အလွန်ကောင်းသည်။ မူကြိုကျောင်းသား ကလေးဘဝကတည်းကပင် ကျောင်းမှာကြုံခဲ့ရသော တစ်နေ့တာအတွေ့အကြုံကို အစီအစဉ်တကျ မမေ့မလျော့ အသေးစိတ် ပြန်ပြောတတ်၏။ သူက သွက်လည်းသွက်သည်။ စကားပြောလျှင်လည်း အမူအရာနှင့်ပြော၏။ ရဲလည်းရဲ၏။ လူကြီးတွေပြောသည့် အမေးစကား တို့ကို အချက်ပိုင်ပိုင် ဖြေနိုင်တတ်သည်။ ခွန်းတုံ့ပြန်ရာ၌လည်းမြန်၏။ အရွယ်နှင့် မမျှအောင်လည်း ဆင်ခြေပေးတတ်သေးသည်။ ယင်း သည်ပင် ဇော်ဝင်းထွဋ်၏ ဉာဏ်ရည်မြင့်မှုဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ဇော်မျိုးထွဋ်ကကျတော့ အနေအေးဆေးရာ စကားကိုပင် မမေးဘဲ နှင့်မပြောပေ။ ပြောလျှင်လည်း ကလေးဆန်ဆန်...ကလေးပီပီသာပြော တတ်၏။ ညီထွဋ်ကျတော့ စကားသုံးကအစ လူကြီးဆန်ဆန် ချက်ကျကျ ရှိချိန်မှာ ကိုထွဋ်ကတော့ ကလေးလိုသာ တီတီတာတာပြောတတ်ခဲ့ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဆော့သည့်ပုံစံပင် မတူကြသူများ...။ ထို့ကြောင့်ပင် ညီထွဋ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြုမူသီဆိုရသည့် အဆိုတော် ဖြစ်လာပြီး ကိုထွဋ်က ငြိမ်သက်အေးဆေးစွာပြုမူနိုင်သည့် ဂီတသမား ဖြစ်လာသလားဟုပင် ထင်ရ၏။

၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင်မူ ဇော်ဝင်းထွဋ်က မူလတန်းကျောင်းသားဖြစ်ပြီမို့ မန္တလေးတွင် ထင်ရှားလှသော အ.ထ.က.(၁၃)ကျောင်းမှာ တက်ရ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထွင်ဉာဏ်ရှိသော၊ စာဉာဏ်ရှိသော ဇော်ဝင်းထွဋ်က အနုပညာအရာ၌ အားသန်၍ထင်၏။ ကျောင်းစာမှာတော့ မညံ့သော်လည်း ထိပ်ဆုံးတော့မရောက်ခဲ့ပေ။ သို့ပေမယ့် အတန်း၏ အတော်ဆုံး ၁၀ ယောက်ထဲမှာတော့ ပါဝင်သူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပြီးတော့ ဇော်မျိုးထွဋ်နှင့်ဇော်ဝင်းထွဋ်သည် အောင်မြင်ထင်ရှားသောမြို့နယ် ဆရာဝန်ဖခင်နှင့် ကျော်ကြားသောအဆိုတော်မိခင်တို့၏ အရှိန်အဝါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ မောက်မာဆိုးသွမ်းအနိုင်ယူတတ်သော ကလေးမျိုးဖြစ်မလာဘဲ အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်သော ကလေးများအဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည်ကလည်း ချီးကျူးမှတ်တမ်းတင်အပ်သော အချက်တစ်ချက်ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဇော်မျိုးထွဋ်နှင့်နှိုင်းစာလျှင်တော့ ဇော်ဝင်းထွဋ်က ပို၍သွက်လက်သူဖြစ်ရာ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းလည်း ပိုများပေသည်။ ထို့အပြင် ဇော်ဝင်းထွဋ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းကစားရသော ကစားနည်းများကို သဘောကျတတ်သူဖြစ်သည်။ ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဇော်ဝင်းထွဋ်က ၁၉၉၃၊ ဩဂုတ်လထုတ် သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေးမဂ္ဂဇင်းမှ ပြုလုပ်သော အင်တာဗျူးတွင်-

"အရင်က ငါသီချင်းတွေဆိုပြီး ပိုက်ဆံတွေရမယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့မိဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်တာကတစ်မျိုး Karate-Do တစ်ခု ဖွင့်ချင်တာ။ ဆရာဂျင်မီရဲ့ ဂျူကာဒိုကိုရောက်တော့ ကျွန်တော်က ၁၆ နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်သင်တယ်။ ကျွန်တော်က မကောင်းဘူး။ ကိုယ်ကဆော်ရ

ရင် ကျေနပ်နေတယ်။ ကိုယ့်ကိုဆော်သွားပြီဆိုရင် စိတ်က ထိန်းမရချင်တော့ဘူး။ အဲဒီပညာက စိတ်ဓာတ်ရေးရာနဲ့ အများကြီးဆိုင်တယ်။ များများသည်းခံရင် များများတိုးတက်မှာပဲ။ Karate မှာ မကျွမ်းကျင်ခဲ့ပေမယ့် အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ချင်တဲ့ စိတ်တော့ရခဲ့ပါတယ်။ ပထမနှစ်ရောက်တော့ Boxing Training ဝင်ပြီး စင်ပေါ်တက်ထိုးတယ်။ ကျွန်တော် မနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုထိရင် ဟန်မပျက်နေနိုင်တဲ့ အကျင့်တစ်ခုပဲ အမြတ်ထွက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စကို အိမ်ကလည်း သဘောမတူဘူးလေ။ မိဘတွေက ဂီတနဲ့ပဲသဘောတူခဲ့တယ် ဆိုပါစို့။ ခုလည်း ကြိုးဝိုင်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေပြန်ပြီ။ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ၊ ဒိုင်လူကြီးလည်း မပါဘူး။ ဒီပွဲကတော့ ကျွန်တော်ရှုံးလို့ မဖြစ်ဘူး''ဟု ပြောခဲ့သည်။ စင်စစ် ဇော်ဝင်းထွဋ်က အကြမ်းနှင့်အနု နှစ်မျိုးရောနေသော ပင်ကိုယ် ဗီဇထူးခြားသူပင် ဖြစ်သည်။

★